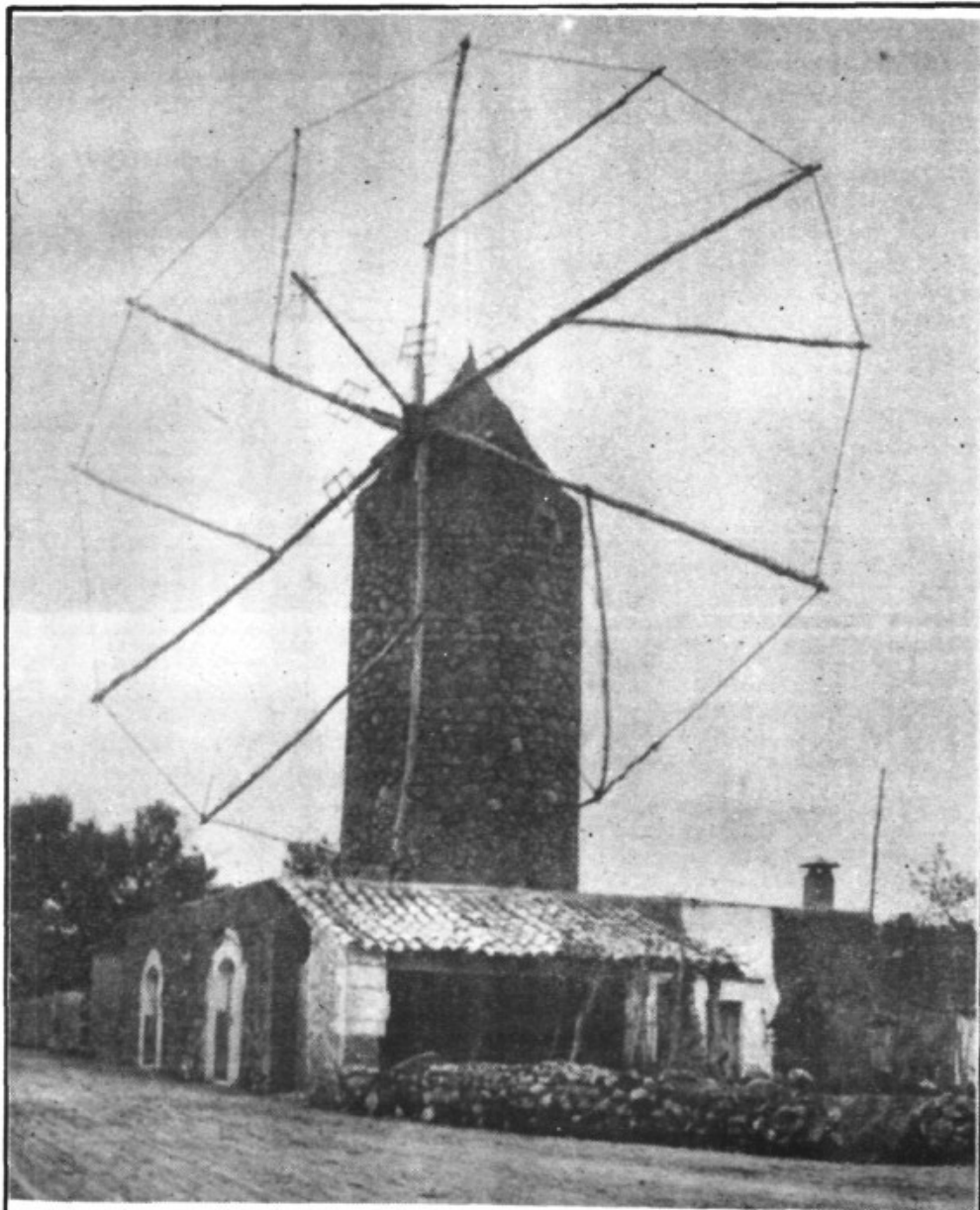


INCA REVISTA

gener-febrer 1989 núm.15 preu 100 pts.



PRENSA
CORONA

Tipus de molí primitiu a Inca

Aquests vells molins, que encomanaven al paisatge mallorquí un segell tan característic com romàntic, a poc a poc van eixalant-se, inservibles ja per a la mòlta de grans, feina que avui realitza la mecànica moderna, en detriment del tipisme però amb avantatge de temps i regularitat

CI, Arxiu Mas.

INCA REVISTA

REDACCIÓ I CONFECCIÓ:

Antoni Armengol, Immaculada Cortès, Francesca J. Cortès, Bernat Forteza, Antònia Llobera Torrens, Pere Castelló, Pep Ortega i Antònia París.

SUPERVISIÓ LINGÜÍSTICA:

Bernat Forteza i Jaume Armengol.

COLLABORACIONS:

Foto Payeras, Toni Llarg, Joan Guasp, Miquel Monroig, ADENA, Bernardí Seguí, Manel, Paula Valriu, Llorenç Payeras.

ADMINISTRACIÓ:

Cati Ferrà i Llorenç Sastre.

PUBLICITAT I SUBSCRIPCIONS:

Bernardí. Tel. 50 46 93

IMPRESSIÓ:

"Apostol y Civilizador"
Petra.

DIPÒSIT LEGAL:

PM 451-1.986.

EDITA:

INCA-REVISTA. OBRA CULTURAL BALEAR D'INCA
Apartat de Correus: 156.
Tel. 50. 12. 25.

NOTA: Les responsabilitats dels articles recauran únicament damunt de llurs autors.



Gràfiques

ROMA

Sant Bartomeu, 115-117

Telèfon 50 25 38

INCA - MALLORCA

Col·labora amb **INCA-REVISTA**

GIMNASIO LA CIMA



MASCULINO - FEMENINO

SALAS SEPARADAS

JUDO - SAUNAS

Abierto de Lunes a Sábados

C/. Torrente, 15 - 1.º

INCA

COMUNICATS A INCA REVISTA

PSOE-Agrupació Socialista d'Inca

SOL·LICITUD DE CONVOCATÒ- RIA DE PLE EXTRAORDINARI

Els sotasignats: Dn Andrés París Mateu, Dn. Jaume Armengol i Coll, Dn. Mariano Bonilla Domínguez, Dn. Juan Comas Matheu, Dn. Bartolomé Artigues Genestra i Dn. Baltasar Tortella Beltran, Regidors d'aquest Ajuntament pel PSOE i membres del Grup Socialista, d'acord amb la Legislació Vigent, SOL·LICITEN LA CONVOCATÒRIA DE PLE EXTRAORDINARI, la MOTIVACIÓ del qual s'expressa de la següent manera:

Davant la urgència de què la nostra ciutat disposi d'un digne i esplaiós Institut de Formació Professional, la necessitat d'abandonar l'actual edifici que esdevé obsolet, la possibilitat que el MEC, atenyent a la deixadesa i poc interès demostrat per l'actual majoria UM-AP que governa l'Ajuntament d'Inca, opti per subvencionar el que ha sol·licitat la veïna població de Sineu, el Grup Socialista creu que, donant que el MEC disposi dels diners per escometre l'obra del nou edifici, s'escau la Convocatòria d'un Ple Extraordinari.

El Grup Socialista, preocupat i repetidament interessat per aquest afer, SOL·LICITA LA CONVOCATÒRIA DE PLE EXTRAORDINARI amb el següent ORDRE DEL DIA:

1- Aprovació de l'Acta de la Sessió anterior.

2- Informació i posterior debat sobre l'actual situació en què es troben el terrenys que l'Ajuntament d'Inca ha de cedir al MEC per tal que pugui construir-se el nou edifici per cobejar l'Institut de Formació Professional d'Inca.

3- MOCIÓ DEL Grup socialista sobre dotació econòmica suficient a la partida corresponent dels Pressupostos del 1989 per tal que el MEC pugui escometre l'obra del nou edifici de l'Institut de Formació Professional de la nostra ciutat.

Inca a 16 de Desembre de 1988

Sa Senyoria Alcalde-President del Magnífic Ajuntament d'Inca.

COMUNICAT DE LES JOVENTUTS SOCIALISTES D'INCA

La Comissió Executiva de les Joventuts Socialistes d'Inca davant els darrers esdeveniments i les darreres decisions preses pel Secretariat del Consell Local de la Joventut d'Inca (C.L.J.I.) vol fer palesa la seva total disconformitat i degut a la total marginació de la qual en som objecte hem decidit d'abandonar aquest organisme, amb totes les conseqüències que aquesta mesura pot tenir.

Aquesta decisió ha estat mala de prendre i els motius de la qual són els següents:

1.- El C.L.J.I. ha d'ésser (en teoria) un organisme on hi participin totes les entitats juvenils de la nostra ciutat i que té com a finalitat bàsica articular i promocionar activitats, com pot ésser l'associacionisme juvenil, etc., i no ésser (com és a la pràctica) d'una minoria de gent que l'utilitza per a les seves maquinacions i al servei dels interessos propis.

2.- L'absència de tot tipus d'activitat. Els membres del Secretariat es proposaren de dur a terme moltes activitats, però fins ara no ho han fet llevat de les de tipus polític. Hom suposa que només se celebrarà el Concurs de Relat Curt.

3.- La metodologia de què n'han fet gala les eminències que controlen el C.L.J.I. lliurant cartes signades pel seu Secretari, n'Antoni Alorda (PSM), on hi ha diversos paràgrafs que conculquen alguns articles de la Constitució vigent.

4.- Hem estat molt tolerants amb la seva tasca, malgrat tot el que s'ha esmentat, però la darrera acció duita a terme pel Secretariat del C.L.J.I. en el sentit de què aquest organisme s'adheria a la "Plataforma pel Treball dels Jo-

ves" i la posterior decisió de recolzar la vaga general del 14 D. (d'un caire totalment política) sense molestar-se a demanar-ne l'opinió als membres que hi formen part, ha estat la gota que ha fet vessar el vas.

Entenem que el mateix Secretariat s'hagi adherit a aquell col·lectiu i a la vaga per mor dels membres que ho componen:

-President:
Pere Quetglas(OCB)

-Secretari:
Antoni Alorda(PSM)

-Tresorer:
Antoni Llabrés(UM)

-Vocal:
Sebastià Garcies(Esplai)

De totes les entitats del Secretariat només el PSM preconitzava la vaga general del 14 D.

¿Com s'entén que els representants al Secretariat de l'Esplai i l'OCB d'Inca s'adherissin unilateralment a la vaga sense que els Organismes que ells representaven s'haguessin pronunciat oficialment sobre l'afet?

¿I l'actitud del representant d'UM, Partit que n'estava en contra?

Aquí hem de pensar que el President del C.L.J.I. ha actuat mogut per l'interès propi i del Partit al qual pertany, el PSM, autoproclamant-se el defensor de la joventut inquera, ara ja tenim un nou Messies, sens tenir en compte a les de-

més entitats que defensavem postures contràries.

Tampoc acceptam la representativitat que s'otorgà, (segons ell representava a tota la joventut inquera), al debat que va tenir lloc a TVInca el proposat dia 13 de Desembre sobre el tema de la vaga general del 14 D., ja que no totes les entitats juvenils inqueres donaven suport a l'esmentada vaga.

La seva manera d'actuar ens recorden temps anteriors a la Democràcia.

Les Joventuts Socialistes d'Inca volen fer constar que a l'Assemblea on va ésser elegit el nou Secretariat no hi varen assistir degut a que 2 ó 3 dies abans de celebrar-se l'esmentada reunió ens visità l'actual President coaccionant gairebé el nostre vot. La candidatura en qüestió assolí el control del C.L.J.I. i segons comentaven es tractava d'una candidatura progressista. Tanmateix si hom analitza la seva composició tot d'una se n'adona de l'existència d'un pacte per governar el C.L.J.I. entre el PSM (Antoni Alorda i Pere Quetglas) i UM (Antoni Llabrés i ¿Sebastià Garcies?), la qual cosa, potser, ens demostra la naturalesa i ideologia del pacte, de caire totalment dretà i gairebé "Nacionalsocialista".

La nostra decisió d'abandonar el C.L.J.I. és lògica, i així els 2 membres del PSM podran exercir el control total,

com fins ara, lluny del seu enemic més ferotge, (segons la seva opinió), capaç de posar en perill llurs ambicions i desigs d'assolir el poder encara que sia d'un organisme més aviat difunt.

Tampoc no hem pogut comprendre el seu més enèrgic rebuig del "Pla d'Ocupament Juvenil, sense donar-ne cap d'alternativa.

N'estam convençuts que l'únic derrotat i perjudicat per la vaga general del 14 D. ha estat el jovent.

El nostre interès és el de lluitar per a la millora de les condicions de la joventut inquera. Mentre que la preocupació cabdal del Secretariat del C.L.J.I. és la de tenir bones relacions amb la majoria municipal (UM-AP) i servir-los dòcilment.

Segons la nostra modesta opinió el C.L.J.I. hauria de dur entre d'altres un control de la política juvenil de l'Ajuntament d'Inca (que no existeix) i pressionar per tal que aquesta fóra una realitat per a tota la collectivitat juvenil inquera sense excepcions.

En darrer terme volem desitjar al C.L.J.I. i als seus il·lustríssims dirigents 2000 anys d'eterna subsistència.

Signat:Rafel Seguí i Aloy
Secretari General

**PSOE-Agrupació Socialista
d'Inca**

Benvolgut Senyor Batle:

El motiu d'aquesta carta és la proposta que tenc el gust de fer-li, tot demanant a Vosté que degut a la nul·la participació que pot tenir el poble a les activitats del nostre estimat Ajuntament i al seu desconeixement.

Tot això per l'horari de les Sessions Plenàries, que se celebren com Vosté ja sap a una hora tan intempestiva com són 12 del migdia, horari que atès l'activitat laboral de la nostra ciutat no pot participar-hi el poble.

Per tot això li prec es plategi la necessitat del canvi d'horari de les esmentades Sessions Plenàries a les 20 hores.

Tot agraint-li la seva atenció i esperant sia atesa la seva demanda s'acomiada amb una forta abraçada i aprofitant l'avinentsa li desitja passi un Bon Nadal i tenguí un feliç Cap d'Any.

Sc. de Participació Ciutadana.

Signat: Rafel Seguí Aloy

PSM ESQUERRA NACIONALISTA**AGRUPACIÓ D'INCA**

L'agrupació d'Inca del P.S.M.-Esquerra Nacionalista fa pública a través d'aquest comunicat de premsa la seva adhesió a la segona convenció per

la independència nacional que té lloc al Palau de Congressos de Montjuic els dies 26 i 27 de novembre i que sota el lema "Independència, una proposta per a tothom", preten aprofundir en el procés que ha de portar el nostre país a l'autodeterminació per la via democràtica, fent especial esment al rebuig que sent envers tot tipus d'accions violentes i que al mateix temps condemna "la profunda violència que l'Estat Espanyol exerceix sobre el poble català en negar-li el dret d'autodeterminació.

P.S.M.

Esquerra Nacionalista

Signat: Antoni Rodríguez Mir, Delegat d'informació

TIL SETEGMAN I INGE MEES

El passat dia 28 es féu al Casal de Cultura d'Inca una conferència a càrrec del filòleg i catedràtic de Llengua Catalana a Francfort sobre "Les Balears dins l'Europa Unida" i actuació d'Inge Mees, cantant poesia catalana.

Til Stegman, autor del llibre "Catalunya vista per un alemany", comença dient que s'hauria de potenciar la cultura catalana en un país que no té Estat, donar-las conèixer per tota Europa, la qual cosa repercutiria inevitablement l'interior.

Tanmateix anuncia que a Alemanya el català s'ensenya a 25 Universitats.

Creu que cal conscienciar als mallorquins de la vàlua de la Cultura Catalana. És fonamental, va dir, que els mallorquins responsables en puguin conscienciar a la resta de llur identitat catalana.

Til és defensor de la diversitat, en contra de la uniformitat.

N'és de l'opinió que les fronteres lingüístiques europees actuals són artificials, car s'imposaren per la força de les armes.

Recordà que a través de la Guerra de Successió, el posterior Decret de Nova Planta, el franquisme i el centralisme de sempre han volgut imposar la llengua castellana.

Til n'és partidari d'una Europa de Nacions, no d'Estats; d'una Europa de diversitat de llengua, cultura i nacions.

Tot seguit Inge Mees, amb magnífica veu, cantà poesies de diversos autors catalans: Joan Alcover, Josep M^a Llopart, Marià Manent, Marià Villangómez, Josep M^a de Segarra, així com també cançons de M^a del Mar Bonet.



TIENDA ROSPELL-INCA

Avda. Reis Catòlics-Cantó c/ Jesus s/n

Tel. 50 46 62

MANACOR

Ctra. Palma - Manacor km. 48 (Junto Bar Es Creves)

Tel. 55 50 36

FABRICA ROSPELL, S.A. - INCA

Sant Sebastià, 22-24

Tel. 50 43 13

GRAN SURTIDO EN PELETERIA FINA:

ZORROS - ASTRAKAN - NUTRIAS VISON - NAPPAS -
ANTES Y PIELES EN GENERAL

PRECIOS DIRECTOS DE FÁBRICA

ENCARGOS A MEDIDA EN 48 HORAS

Des del meu racó

DES DEL MEU RACÓ

CARTA A "DON MANUEL"

Fà ja molts anys, jo en tindria setze o disset, vaig assistir a una xerrada que Don Manuel Fraga féu al Bar Mercantil d'Inca. Segurament ell ni ho recorda. És un home gran, té el cap gros i amples espatlles. Molt segur de si mateix i que, crec, es mira als altres una mica des de dalt. Me va causar un gran impacte, no dic si bo o dolent, però sí que em quedà gravada la seva forta personalitat. Ara, torna a la càrrega, després de dos anys de la seva dimissió, com president d'Aliança Popular. Estava cantat. On no hi ha que no ni cerquin i, la veritat, la dreta estatal, representada per AP, es desfà com la cera d'un ciri pasqual, lent, però sense parar.

És per això que adreço aquesta carta al Sr. Fraga.

Benvolgut i enyorat don Manuel: He seguit amb interès morbós el desmoronament d'aquell partit que vostè va fundar recollint la dreta i part de l'extrema dreta de l'estat espanyol, a resultes de la proliferació de partits polítics arreu del territori. He llegit declaracions insòlites, en un país que es diu democràtic, d'homes com Arespacochaga, o del pre-

sident del partit Hernández Mancha. He vist actuacions del Sr. Herrero de Miñón i he comprovat com es cert això que diu tothom, "que el poder corrompe".

És molt trist veure com en un estat democràtic no hi ha oposició perquè aquesta està còmodament instal·lada, cobrant sous injustificables i fent una política de portes cap a dintre, partidista i únicament dirigida a conservar el seient.

La dreta estatal que, creiem està o, vol estar representada pel seu partit, és una dreta passada de moda, sense credibilitat i sense cap tipus de progressisme que es va voler emascarar en la figura d'un advocat d'estat sense cap experiència política ni més aval que ser nat a la mateixa terra en la que va neixer l'actual president del govern.

M'agrada que torni don Manuel. Al que, no li agradarà serà al Duc, Sr. Suárez que ja comptava amb els vots de bona part dels seus votants. Vostè és polític, un bon polític, però té 72 anys i pesen molt en una Europa que vol tornar a ser jove, amb polítics progressistes, inclús a Estats immobilistes. Vostè, crec, ja està gastat i esgotat. La dreta espanyola donarà una passa enrera.

El meu avi l'hauria votat, però el meu avi ja no pot votar i nosaltres, que si ho farem, necessitem gent ferma, és igual que sigui d'un partit o de l'altre, però ha de ser gent que ens porti la confiança en els polítics, l'illusió en els programes i la seguretat de qui se sent triomfador. Vostè no compleix, ja no dóna la talla i, per això, perquè ho sap, es queda a Galícia on si el votaran i tots sabem perquè.

Sap el que passa amb un malalt que no té cura?, es mor. AP no té cura, per molt que canviï de metge, i si el metge, el nou, porta a la maleta records tan allunyats en el temps, però tan fresco en la memòria. aleshores no cal més que deixar-lo morir en pau.

En fi, Sr. Fraga, que sigui el que Déu i el poble vulgui, si més no, sempre li cal el recurs de passar l'hivern a Galícia i l'estiu a les nostres Illes que sempre hi serà ben rebut, però recordi que, avui per avui i Déu fagi que per molts d'anys, el carrer no és seu.

Rep una sincera encaixada d'en

Toni llarg.

Donam la mà als ajuntaments,



construïm Mallorca plegats.

El Consell Insular de Mallorca du a terme en col·laboració amb els municipis petits de l'illa, un ambiciós programa de realitzacions que és el resultat d'una estreta cooperació en matèria tècnica, jurídica i econòmica i en una àmplia plataforma d'accions en els camps més importants de l'activitat ciutadana diària.

El Consell Insular de Mallorca ofereix als diversos municipis una ajuda inestimable en matèria d'assistència social als ciutadans, de foment de la cultura popular, de dotacions d'infraestructura esportiva als pobles, de potenciació de les activitats econòmiques i socials, de creació de llocs de feina, de construcció de carreteres, de protecció del medi ambient i de tot quant s'ha de menester perquè els petits municipis de la nostra illa puguin disposar d'unes dotacions d'infraestructura adequades a les seves necessitats.

**Per nosaltres,
els més petits són els
més grans.**



CONSELL INSULAR DE MALLORCA

Xerrada amb un amic

XERRADA AMB UN AMIC

Sovint agafo el llibre de l'escola i el vaig fullejant poc a poc. Segur que si alguna persona m'està mirant deu pensar, sens dubte, que estic sonat. Per les meves mans van passant cares i més cares de companys de l'infanto i pels meus ulls enyorats escenes encara vives que es reflexen en la meva cara canviant-la d'expressió segons els records.

No fa pas gaires dies entre tantes i tantes cares vaig trobar la teva. No pots negar que tenies cara de polissó. Tindríem 9 anys quan començàrem "Ingrés" però ja als 7 ó 8 rebérem les mateixes bufetades a mans dels qui ens volien bé. Recordo una vegada, a la sortida de l'escola, "tocant bauleta" com a des-fets, fins que ens aplegà un home. "Madona... es cul vos trona". El cul que va tronar fou el nostre repicat com un timbal a mans del director.

Els dos apòstols. Tu i el teu germà. Quantes vegades férem el camí de "sa mostra plegats"! Recordo igualment els partits de futbol al pati del col·legi o el tremolor que ens agafava el dis-sabte quan el carter deixava un sobre blau amb les notes que no arribaven al cinc.

Onze anys de batxillerat fou una bona amistat. Després te n'anares a Vilanova i jo a Barcelona per tal d'estudiar la mateixa carrera, tornarem i tu partires per un cató i jo per l'altre, començarem a fer feina. Ens perdérem una mica el rastre. Finalment tu et decidires per la banca i en pocs anys feres una carrera sorprenent a la vista de qui et coneixia poc, però justa pels que sabíem de la teva vàlua.

Un dissabte de juliol anava jo a comprar amb la meva filla; era de matí quan algú me va fer una pregunta: Que no saps qui és mort? I la resposta va ser cruel, dura i difícil d'assimilar. Era impossible que fossis tu, trenta-nou anys, com jo, amb muller i tres fills, complidor en la feina, tothom ho deia, era impossible.

Va ver ràpid, ni tan sols t'acomiares dels amics, ni una encaixada ni en cop a l'espatlla. No és just!

Jo et recordo tal com eres cada dia i ningú no et canviarà. però estic una mica ofès per la forma com ens deixares. Molta gent ens reunirem per donar-te el comiat, però tu ja no hi eres. Un sacerdot ens ho feia fàcil, parlava amb la teva esposa i ens deia que havíem de donar gràcies pels anys que havies estat amb nosaltres. Jo anava estrenyent cada cop

més les dents i alguna llàgrima forçava per fer trontollar la meva homonia. Els homes no ploren?

Un poeta rus de nom molt difícil, va escriure que en aquesta vida lo costós era viure i la fàcil morir. Sé que tu ho has fet bé. Sé que la teva dona va ser feliç amb tu i que, els teus fills, també ho foren. Només una pregunta: Creus que és just que ja no puguin gaudir de la teva companyia? Creus que hi ha fe que pugui compensar a tots el qui et coneixíem de la teva falta?

Siguís on siguis, Simó, rep una abraçada molt i molt forta i el desig que tot sigui com ens ho contaren

Antoni Colomer i Altimira
EN BIEL SERRA HA MORT

Ens ha deixat el nostre amic Biel Serra, soci de l'Obra Cultural Balear i col·laborador d'"Inca-Resvista". En Biel fou un enamorat de la seva professió tan estretament relacionada amb el camp. Va néixer a Manacor, però feia més de deu anys que treballava al Servei d'Extensió Agrària d'Inca; essent-ne col·laborador de primer amb en Joan Rallo i després és nombrat cap del mateix.

Dirigí innumers cursets sobre agricultura i jardineria. Gran aficionat de les curses de cavalls, enfou un dels impulsos de l'Associació dels Amics dels Cavalls d'Inca, així com també de Ass. de Races Autòctones.

Adéu, per sempre més, Biel

ESTIMEM LA NOSTRA LLENGUA

ENGANYIFES

ORTOGRAFIA SENSILLA

Quan trobeu els mots a, de o per davant les formes el o els de l'article es produeixen les següents variants:

a + el = al
 a + els = als
 de + el = del
 de + els = dels
 per + el = pel
 per + els = pels

Exemples:

Anirem al garatge
 Ho ensenyen als mestres
 Vén del camp
 Les flors dels tarongers
 Un viatge pel país
 Una excursió pels Països Baixos.

No heu d'escriure mai per el ni tampoc per els: és incorrecte; sinó pel i pels.

També heu de tenir en compte que quan l'article ha d'anar apostrofat no es fa la contracció. Ex. A l'abric, de l'abric, per l'abric.

ENDEVINALLES

Les solucions del passat número "d'Inca-Revista", són aquestes: un pop, una carta i unes castanyetes.

Aquests jocs verbals plantegen enigmes que cal desxifrar, que entretenen i fan passar una estona agradable.

Sense mans m'emport els homes;
 de mi no se'n riu ningú
 tan enemic som dels pobres
 com del qui corona duu.

Vinc al món per treballar
 i ho faig amb tan negra pena,
 que sempre em piquen l'esquena
 i jo mai em puc quixar.

Vull dir-te una cosa
 que no sap ningú:
 que sempre tenc jo
 i mai la tens tu.

Què és el primer que fa tothom quan es desperta?

Què és el que es necessita per a encendre el llum?

Què fan els àrbitres de futbol quan piten el final del partit?

Una dona embarassada, en què s'assembla a un vestit a mig fer?

Solucions: Obre els ulls, que sia apagat, sortir pitant, en que està amb estat.

BARBARISMES

"Es fa necessari reincorporar al nostre parlar aquells vocables o girs especialment característics del català de Mallorca que han arribat a ser desconeguts dels mallorquins actuals en veure's substituïts pels corresponents forasters" (Jaume Corbera i Pou)

Mal dit

Ben dit

Bavera

Bata

Bisabuelo

Repadrí

Boxeo

Boxa

Bissonte

Bisó

Bissuteria

Bijuteria

Bocadillo

Entrepà

Bollo

Panet dolç

Bolos

Bitles

Bolígrafo

Bolígraf

Bombero

Bomber

Botijo

Càntir

Botiquín

Farmacíola

Botxornós

Vergonyós

Busson

Bústia

UN PROBLEMA ENVITRICOLLAT

Vaig comprar a Melcior
un dècim de loteria,
i es número que tenia
de cinc xifres se compon.

I si vos determinau
de sumar-les totes cinc
sa suma resultarà vint
si sumant no vos arrau.

Si teniu afició
de saber es número que té,
ara el vos expicaré,
però en combinació:

Sa primera xifra dóna
una més que sa darrera,
la mitat de sa tercera
i tres més que sa segona.

I sa quarta sé com dóna:
ben igual a sa primera,
sumada amb sa tercera,
restant d'elles sa segona.

JUGUEM UN POCA MOCADORET:

Els jocs han format part de la vida d'una persona. De petits tots hi hem jugat i ho hem passat molt bé. Ara no en sabem, hem tornat grans de mala manera. És una llàstima!

"A mocadoret", és un joc molt conegut. Encara els nins d'avui hi juguen. Es tracta d'un joc on hi ha dos grups amb el mateix número de jugadors. Cada grup es posa a una distància d'uns déu metres del centre, que és on hi ha l'àrbitre amb el braç estirat i un mocadoret. Es dóna un número a cada jugador. Ningú ha de saber el número que té el contrari. Quan l'àrbitre diu un número, el jugador de cada grup intentarà endur-se'n el mocador al seu camp; haurà guanyat un punt el qui primer l'agafa i el se'n du; però si és agafat pel jugador contrari perd el punt. Al final, guanyarà el qui tindrà més punts.

MALLORCA EMBRUIXADA

Qui no ha sentit el que són les ànimes qualche vegada? Heu de saber que les ànimes representaven la presència dels nostres avantpassats. Durant la nit dels morts, les ànimes del purgatori tornen a casa seva per a visitar els seus familiars i la casa en la qual varen viure. És per això, que antigament encenien un "llum d'oli" o una "animeta" per a fer recordança; però si no encenien el llumet d'oli, les ànimes estaven remolestes i en feien qualcuna de les seves.

També els campaners de les esglésies de Mallorca tocaven durant tota la nit dels morts perquè les ànimes trobassin el camí i arribar al seu poble. Durant la nit hi anaven per convidar-lo a beure una copeta de vi dolç i a menjar bunyols.

Avui en dia, les animetes no tornen, ¿per què?.

Bernat Forteza



ADENA: *Estimem la natura.*

¿PER QUÈ CONSERVAR SA NATURA?

La Naturalesa és l'element bàsic i més important dins la vida, sense el seu auxili res no és possible en la conservació de l'espai natural.

Tots devem intervenir activament en la defensa de la Naturalesa perquè és patrimoni comú i decisiu per al desenvolupament de les nostres vides i la dels esdevenidors.

Junt a l'enorme valor econòmic de les muntanyes i el plaer de la seva contemplació, el contacte amb el medi ambient pur, sense contaminacions i en constant renovació, és imprescindible per a la vida.

La muntanya protegeix la terra, prevenint l'erosió, regulant el règim hidrològic, defensant les embassades contra l'aterrament. La muntanya té funció recreativa i és essencial per tal que l'home trobi aquesta qualitat de vida que avui desitja, aquella pau i tranquil·litat, que ha perdut en la societat actual, plena de consumisme i contaminació que li fa cercar refugi a l'aire lliure i poder respirar aire pur.

La muntanya, és productora de matèries primes necessàries per a l'agricultura, la ramaderia i la indústria; però hi ha alguns que això no



els importa i, és clar, en lloc de protegir-la, es dediquen a destriur-la i cremar-la. Solament en lo que va d'any aquí, a Mallorca, s'han cremat més de 1.200 Hs. que per aconseguir repoblar-les com abans, hauran de passar molts d'anys.

La Naturalesa és vida. Arbres, animals, peixos, ocells, insectes... possibiliten l'equilibri biològic, la renovació constant de la vida. Així va ser segles passats que, per ignorància o determinats interessos, es dedicaren a tallar la serra, perseguint animals i contaminant aigües, atemptant d'aquesta manera contra el desenvolupament harmònic i constant que es succeix des de l'eternitat.

Però... encara hi som a temps, i aquest és el treball en què es troben compromesos ICONA, ADENA i altres organismes, però NECESSITEN l'ajuda de cadascun de nosaltres.

En el curt període de dues generacions, la Humanitat ha modificat de tal manera el seu espai vital i el de tots els sers vius, que ha arribat, inclús, a posar en perill la seva pròpia existència. De tal manera que segons un estudi fet, si continua el ritme actual de vida, el clima de la terra es veurà alterat quan arribi l'any 2000.

Haurem fet perillar irreversiblement el fràgil sistema natural que permet que l'home, els

animals i les plantes sobrevisquin.

Els nostres boscs són els pulmons de la terra, però a final d'aquest segle tots hauran desaparegut, també la meitat dels animals terrestres del món que habiten en aquests boscs.

Les terres, cobegen la més rica varietat d'espècies: animals i plantes. Però estan en vies de degradació. Abandonament, fums, incendis, etc. són els causants directes d'aquesta destrucció, les zones de reproducció de la pesca són destruïdes i al mateix temps es destrueixen els esculls de coral que són comercialitzats pel gran capital.

El clima local es veu afectat per canvis ràpids en l'atmosfera; part de la superfície de la terra és ja desert o semi-desert i existeix una altra part que aviat seguirà el mateix camí.

Aquest és un dels factors que a través dels

quals estam perjudicant una terra que podia haver estat utilitzada per a l'agricultura. Però, la població del món dins vint anys haurà augmentat un 50%.

¿Com alimentarem aquesta població...?

En l'actualitat, un miler de diferents espècies d'animals i 25.000 espècies de plantes són en perill d'extinció.

Fa falta una acció urgent, ara!. Els senyals d'alarma indiquen que estam sobrecaient el sistema. Aquests senyals els ignorem amb el nostre propi perill. Els productes químics utilitzats en agricultura han causat una disminució en la gruixa de les closques d'ou i una infertilitat en els ous d'Ocells de Rapinya.

Amb tot això podríem dir que som capaços i podem destruir tan ràpidament i tan irreversiblement el nostre entorn i no adonar-nos del que feim.

En la nostra ignorància podríem treure el tap a la vida. És per això que en la conservació de la naturalesa han de modificar-se les causes i no els efectes dels canvis del nostre medi natural.

Això, és clar requereix la bona voluntat, així com l'ajut financer dels governs i de les gents de tots els països.

Això és una CRIDA A L'ACCIÓ, per part, no pretenc ser pessimista, sinó que cal passar a la conservació total de la naturalesa.

Per això, tots hem de col·laborar amb les nostres possibilitats **INCA** compta des del Desembre de 1980, amb un grup Ecologista que pertany a **ADENA** i que lluita dia a dia per aconseguir entre tots **SALVAR LA NATURALESA**.

ESTIMEM SA NATURA



Inca-Revista

Eliç Any 1989

UN LLIBRE PER A LLEGIR

UN LLIBRE PER A LLEGIR

Seguidament vos presentam algunes de les darreres novetats arribades en quant a llibres escrits en llengua catalana.

***"EL FERRER" DE WOOTTON MAJOR/"LA FULLA" D'EN NIGGLE**

Són recollits a un sol llibre per la editorial Clàssics Moderns, en traducció de Jordi Arborens.

Els dos relats aplegats en aquest volum - El ferrer de Wootton Major i "La fulla" d'en Niggle- mostren la seva fabulació més cordial al servei d'unes idees molt concretes: els móns màgics, els països de la fantasia viuen en nosaltres amb igual o més força que el món real. Credulitat, renúncia, desinterès... són els mots claus d'aquestes històries amb pastissos, fades i un tren que només s'atura en una estació que és el nostre destí final.

***ELS ONCLES DE SICILIA** de Leonardo Sciascia. Editorial Laia.

Leonardo Sciascia, un escriptor que la llarg de la seva trajectòria personal i creativa no ha deixat de fer mai una referència constant a Sicília i la seva gent, n'ofereix en els relats recollits en aquest lli-

bre quatre perspectives diferents: la dels qui, tot just acabada la guerra europea, s'imaginaven Amèrica com una immensa botiga plena de coses bones, carn, cafè i vestits de colors; la dels qui es mantenien aferrissadament fidels a certs plantejaments comunistes; la dels qui van acabar deixant de banda antigues conviccions per obrir els braços al poderós Garibaldi, o, finalment, la d'aquell miner que per fugir de la misèria es veu enrolat en les forces feixistes "germanes" del jove militar "Francisco Franco".

***MONSENYOR QUIXOT** de Graham Green. Editorial A tot vent.

Pot definir-se com una novella intel·ligent sobre l'Espanya de la transició.

A finals dels anys setanta, mossèn Quixot, convertit en monsenyor per un atzar, obté unes petites vacances. Acompanyat del seu amic, l'ex-alcalde del Toboso, comunista convençut, emprèn un viatge a l'aventura per les terres de Castella amb el seu Rocinante. La ingenuïtat de monsenyor Quixot, com la follia del seu avantpassat, posarà els dos homes en més d'un moment difícil, que el sentit pràctic del nou Sancho ajudarà a superar.

Graham Green ha fet la novella de la tran-

sició espanyola que els escriptors del país no gosaven escriure, una novella llegidora que acut al major mite literari de la península per fer una apologia de la tolerància i de l'amistat.

***EL LLIBRE DEL RIURE I DE L'OBLIT** de Milan Kundera. Edicions Destino. Col·lecció L'ANCORA.

Tot aquest llibre és una novella en forma de variacions. Les diferents parts se segueixen com les diferents etapes d'un viatge que mena a l'interior d'una sola i única situació la comprensió de la qual crec que es perd en la immensitat.

És una novella sobre Tamina i, bon punt Tamina surt de l'escena, és una novella per a Tamina. Ella n'és el personatge principal i l'auditor principal i totes les altres històries són una variació sobre la seva pròpia història i es retroben en la vida talment dins un mirall.

És una novella sobre el riure i sobre l'oblit, sobre l'oblit i sobre Praga, sobre Praga i sobre els àngels.

***WILT, MES QUE MAI** de Tom Sharpe. Edicions Columna.

Tercera novella en la que Wilt, divertit personatge, aconsegueix una altra vegada ser el centre d'un embolic des-

ENTREVISTA A GUILLEM FAR

GUILLEM FAR, ENTRE LA FIDELITAT I EL SOMNI

El migdia queia lleuger, i l'ennuvulada s'apropava en silenci, veloç. L'oceà verd obscur que neixia del Massanella, s'ennegria sota un enfilall de núvols prenys i moria devers la línia malva del migjorn. La claror semi-diürna ja s'esvaïa peresosament, com un subtil defalliment. S'alçava tramuntana, dispersant l'immens desert de renous que ens envolta com un malson. El vent enfurit flagellava les persianes entre-obertes i la seva remor gairebé obsessiva emmudia els lladrucs d'una cusa enzelada.

Jo llegia tranquil·lament quan de sobte vaig decantar la vista del llibre que tenia a les mans i en Guillem Far i Estrades em fitorà amb el seu esguard viu i escorcollador. No em vaig sorprendre gaire de la seva presència, car feia molt de temps que em devia una conversa per a "Inca Revista". El vaig llambregar per damunt de les ulleres petites i, ara, record les seves paraules agosarades i de tropell trاسبalsant-me vivament.

M'havia llevat com a cansat aquell matí de tardor. Tenia els músculs tibats, adolorits, talment hagués corregut sens treva tota la nit.

En Guillem, indecís, va entrar a la rebotiga i s'installà a un seient entapissat de pell girada, vell, just davant meu. Va néixer a Alaró, aquell bellíssim poble de la Serra amb el qual d'ençà d'infant he mantingut estretes relacions, puix que devers la dècada dels 40 hi passava els estius, a Can Sec de Tofla, la possessió de ca la meva àvia paterna, del terme d'Alaró.

- Però visc a Inca des del 18 de novembre del 1926.- em diu mentre, neguitós, es rebolca al seient més aviat incòmode.

En Guillem és un home d'una salut física i mental de ferro, envejable. Nítid com un matí d'estiu serè, estirat.

- Tota la vida m'he mantingut fidel a les meves idees i al meu ofici. - fa una pausa- Vaig venir a Inca per feina, i vaig treballar a can Payeras de sabater.

Li pregunt si va conèixer de prop les grans vagues inquieres per l'afer de la manca de subsistències. I em diu que ell, enc que solidari amb totes les reivindicacions dels treballadors, sempre ha estat de la idea de sindicats i associacions obreres dialogants, també capaços de prestar serveis i formació a llurs associats.

- I les vagues per la manca de subsistències

CLUB DEL PENSIONISTA

JUBILATS I TERCERA EDAT D'INCA I COMARCA
Soci D. GUILLEM FAR ESTRADAS
C/ Plaza H. MARQUÉS DE CA. INCA
D.N.I. 41.152.000
AJUNTAMENT D'INCA



Foren promogudes a Inca per organitzacions properes a la CNT, anarco-sindicalistes.- concreta, en compte de clarificar les seves posicions polítiques i sindicals.

Li vaig dir que sí, que l'obrerisme inquer sempre fou comandat per l'anarquisme i ambdós vàrem haver de recordar els noms d'en Marroig, el fundador, i n'Antoni Bestard el líder obrer inquer per antonomàssia.

Immers en un complex univers de divagacions, gairebé no vaig adonar-me de les seves paraules que van anar a morir a qualche lloc de l'estança, sense resposta.

- A Alaró vaig pertànyer a La Igualdad, una societat obrera de sabaters adherida a la Unió General de Treballadors (UGT).

En Guillem em diu que la seva infantesa no va ésser gens fàcil, tampoc ho fou la seva adolescència, car de ben jove va haver de posar-se a treballar. Do tot d'una

guanyava 25 cèntims a la setmana. I no pot estar-se de fer un lleu somris.

- Record les reivindicacions obreres per assolir que la jornada laboral es reduís a 8 hores diàries. També les extraordinàries intervencions en aquest sentit d'en Pablo Iglesias.- i se li omple la boca de goig en recordar el fundador del PSOE i la UGT.- Però l'acord sobre la jornada laboral no es dur a terme, de manera que totes les societats obreres adherides a UGT entre d'altres realitzaren 6 setmanes de vaga general, aconseguint l'objectiu proposat.

- En efecte, la conquesta d'una jornada laboral de 8 hores diàries representa una fita per al sindicalisme-faig, sense llevar-li l'ull de sobre.

Insisteix a explicar-me les diferències entre la CNT i la UGT. I em redorda que durant la Dictadura de Primo de Rivera les centrals anarquistes foren reprimides i perseguides, no així les de caire socialista.

- És veritat això, però no tots els homes que has anomenat pensaven políticament igual- vaig dir- Així els germans Mateu, en Bernat era el sindicalista, van pertànyer a Esquerra Republicana Balear-Izquierda Republicana de n'Azaña, els París i Buades, encara que pertanyents a la societat "La Justicia", adherida a la CNT, ideològicament eren del PSOE i en Bestard....

- En Bestard- intervén tot d'una en Guillem- proper al comunisme, sense afiliació.

Jo no ho sabia, això. Em creia també que en Bestard recomanava el vot per l'Esquerra Republicana i li ho vaig dir.

- Tanmateix, a les eleccions del 36, ja fundat el PCE, a Inca no ens distingíem, car tots vàrem fer feina pel Frente Popular.

- Conta'm els teus començaments com a sindicalista- li vaig preguntar, mentre me'l resseguia atentament, de vegades furtant el seu esguard obert, franc i directe com un cop de puny al bell enmig del rostre.

En Guillem, encara a Alaró, formà part de les JJSS del PSOE, de les quals en fou president. Un allot molt avançat. Els seus pares eren analfabets, profundament catòlics. Als 9 anys es posà a fer feina de sabater. I a la sortida del treball assistia a classes per a fills d'obrers a Congregació de La Salle, de la qual n'era director un francès. Ja de ben jove fou inquiet, curiós i preocupat pel que s'esdevenia al seu entorn.

- Sempre he preguntat, sempre he volgut saber- afirmà.

El pare d'en Guillem guanyava aleshores 6 rals diaris, i feia feina de sol a sol. Vèncer les injustícies i l'esperança en un món millor, proper a la felicitat, en fou de ben jove el seu somni preferit.

- Alaró sempre ha estat un poble políticament i socialment avançat. Fixa't que des de que van fer-se les primeres eleccions democràtiques, tant generals com locals, sempre ha funcionat la memòria històrica, triomfant el PSOE amb

Botiga
La Florida
Plaça Espanya, 19
Inca (Mallorca)

VINOS SA QUARTERA
JUAN PONS BELTRAN
R.S. 30.9374/P.M. VINO DE MESA R.E. 5.861-PH
4 L. TINTO 16°
Antonio Fluxá; 70 (Esq. Pza. Sa Quartera) - INCA

claretat, tot al contrari que a Inca.- diu amb orgull, però dolgut per la situació inquera.

- I com t'expliques que a Inca, el poble més industrial de l'illa, amb la massa treballadora més nombrosa, governi la dreta?- li pregunt.

- No t'ho sé dir, Jaume- fa- No té explicació.

- Potser caldria tornar a la memòria històrica per a explicar el fenòmen polític inquer- li dic- Segons expliques a Alaró d'ençà la revolució industrial hi dominà la UGT i el PSOE, el socialisme, el qual sí féu història. Mentre que l'obrer inquer d'ençà la revolució industrial se sentí més proper a l'anarco-sindicalisme i políticament atrèt pel republicanisme històric, no confessional, d'esquerra moderada, indefinida. Tant l'anarquisme com l'esquerrisme republicà no han arrelat, no han fet història i, per

tant, no hi ha hagut el factor "memòria històrica", com a Alaró, Lluçmajor, Esporles.....

- No ho sé. Potser....- dubta un xic en Guillem.

Mentre els ulls se m'omplien de records de Tofla, en Guillem seguia relatant vivament el seu passat.

- El 1914, en esclatar la Primera Guerra Mundial, "La Igualdad", a Alaró, s'enfrontà obertament amb els terratinents, però civilitzadament. Aquella era una organització obrera exemplar. Gairebé tot l'obrerisme alaroner hi pertanyia. Una organització polivalent, sí.... Record que pel nostre local hi van passar entre d'altres famoses personalitats com en Manuel Cordero, la filla d'en Pablo Iglesias, en Montserrat Parets, en Llorenç Bisbal, n'Antoni Socies, en Ferretjans, en Gabriel Alomar, en Fernando de los Rios....

Bufava fort la tramuntana. La pols s'aixecava, s'esvalotava un esbart de coloms i cruixien les bigues mig consentides del sòtil alt. Plena, ens arribava l'olor fonda d'un migdia d'asfalt remull, la flaire dels productes galènics.

El tenia davant meu, en Guillem Far. I en silenci escometia les seves mirades i els seus mots. El seu rostre eixut i els seus ulls vius i bellugadissos semblaven més grans, i les pupil·les més dilatades que de costum. El renou d'un cotxe estibava el carrer Major, quan les seves paraules feriren de nou la meua oïda àvida d'escoltar i saber.

Em va dir que el 1917 va emigrar cap a Marsella. Sa mare havia caigut malalta precisament el 1916, son pare era endeutat i en Guillem hagué de partir cap a França per a salvar la greu situació familiar. Hi treballà 8 mesos. Gua-



nyava 5 pessetes segures i diàries allí, mentre que a Mallorca els dies bons no arribaven a 2,50.

Fou el 1926 que es casà a Alaró i vingué a viure a Inca. A la nostra ciutat no s'afilià a cap organització obrera ni tampoc a cap partit. Tan sols sovintejava un local cultural ubicat al soterrani del desaparegut Cafè Argentí.

- Els monarquics van perdre les eleccions municipals del 31, el rei partí d'Espanya i entrà la República, tot i que a Inca tornaren a guanyar les dretes.- Fa una pausa, com si intentàs que els records que li esbullen el cap se li aclarissin i alhora pogués trobar els mots escaients per a fer-los fora de si.- En Miquel Beltran, n'Antoni Mateu i en Pujadas foren els líders que representaven el republicanisme progressista a Inca. Mentre que el socialisme trigaria temps a alçar-se com un corrent diferenciat dins l'esquerra inquera. No, no hi vaig pertànyer aleshores a cap societat obrera d'Inca, car sempre n'he estat ben contrari de l'anarquisme, tot i que record amb admiració homes com en Bestard, els Sot, en Buades enfrontats als principis de la UGT. Amb els líders obrers inquers admiradors i seguidors del Noi de Sucre, de la CNT, poc vàrem poder fer els socialistes per aixecar UGT, malgrat que en Bernat Mateu, de "La Justicia", en Capó i els Sancho eren homes més propers al PSOE, al corrent d'en Largo, que

no de Izquierda Republicana de n'Azaña. També en París.

Quan en Guillem s'aturà vaig pensar que tots els noms esmentats representen els líders de l'esquerra inquera, desapareguts definitivament després d'ésser vilment assassinats.

- El PSOE es va fundar a Inca entre el 1935-36 com a partit organitzat. El primer local s'ubicà a l'actual Plaça de la Verge de Lluc. En Sancho n'era el conserge. Entre UGT i PSOE vàrem arribar a ésser uns 150 afiliats. Entre els socialistes i els republicans mai no hi hagué enfrontaments. L'ERB tenia el local a Can Simó. Record que a les eleccions Generals del 36, jo era interventor pel Frente Popular i se m'acostà en Francesc de Sales Aguiló d'ERB, xerrà amb mi una estona i ens animà pel triomf. A Inca, emperò, els resultats foren novament favorables a la dreta.

- Vares passar por?- li pregunt a corre-cuita.

- Home, a Inca sempre hi hagué una extrema dreta molt organitzada. Ja el 1934 el feixisme a Inca era ben organitzat a través de societats i properes a la banda més intolerant del catolicisme. Aquests grups de joves ja van ser aldarulls quan es va homenejar en Vicenç Bestard per ésser el republicà més antic de la nostra ciutat. Pensa que a Inca es venia a una Llibreria que no vull dir

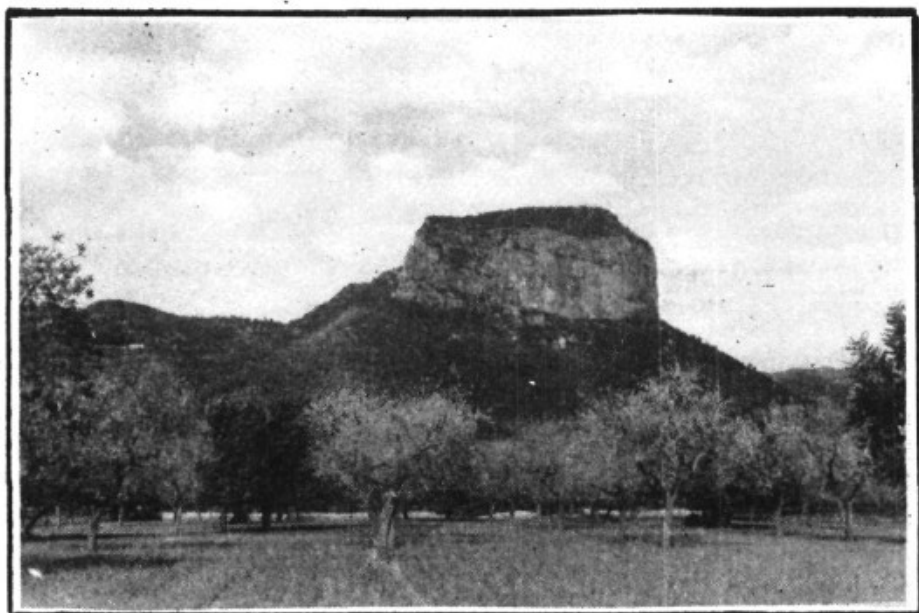
el nom, "Aquí Estamos" de Falange quan encara n'era clandestina, i esgotava. En Montserrat Parets vingué a Inca, visità el local del PSOE i la UGT i, reunits els afiliats, ens alertà de la greu situació política.

- Què recordes del dia en què esclatà la guerra, d'aquell llunyà 18 de Juliol del 1936?

En Guillem me mira de reüll, cavilla, abaixant la vista i, com si de cop les idees haguessin comparegut el seu cervell amb tropell, diu:

- Un Diumenge clar i calorós. Jo m'adreçava al local del PSOE a mitjan matí, quan em sorprengué n'Arcos i dos més, armats, sortint de l'església. Un calfred em va recórrer el cos. Frisava d'arribar al local del PSOE per saber més coses, però abans el Tinent Elias, que era republicà, em posà al corrent de la situació. Em va dir que anàs amb ell, i quan vàrem ésser al carreró de Cas Català ens topàrem amb els París, en T. Corró, els dos Sancho, fermats amb una corda que, menats per n'Arcos i dos més, s'adreçaven a la Caserna del General Luque. A la mateixa hora, enmig de dos guàrdies civils, en Miquel Mercadal del PSOE era conduït a Sant Domingo.

Mentre romania immòbil en un saient de bova, escoltant-lo amb atenció, enreulant en el temps, en Guillem em parlava pel baix, amb certa temença, amb intencionada lentitud. Saltava per so-



bre dels anys amb esglaiadora facilitat i, a mesura que concretava els records, s'anava reconciliant amb el mateix.

- Tots els fills de la gent benestant, llevat de clares excepcions s'assajà l'uniforme de Falange.- respira a fons- Els més significats falangistes? Com els més significats republicans i socialistes, tothom els recorda. Boloqui, Arcos, A. Fluxá, s'escultoret, Vallespir, Siquier.... I també molts d'altres de més joves. Famílies també dividides.

En Guillem admet que es moria d'ensurt. Amb carn de gallina escoltava la ràdio, les exaltades paraules d'en Queipo de Llanos. I sempre aquella frase que no gosava pronunciar davant la meua dona: "Ara vindran per mi", amb el cor estret com un puny. Però jo a Inca no m'havia significat gaire, així que fins i tot se'm convidà a fer-me de Milícies.

"No puc ni vull", va contestar en Guillem a aquelles propostes.

- Els falangistes d'Alaró si se'n van recordar de mi. - reconeix en Guillem- Dos individus armats partiren d'Alaró cap a Inca. Venien per mi. Però quan foren a l'altura del cementiri, en senyor del qual no en vull dir el nom, els féu desistir.

En Guillem afirma que els socialistes gairebé no sortien de llurs cases, més que per anar a la feina. Diu que en aquest sentit, que ningú no el molestàs, ho deu a en Perelló que fou director del Banc de Bilbao i de la Banca Payeras.

- A mi me'n van passar de tot color. Fins i tot en certa ocasió un falangista comparegué a la fàbrica i em volia afiliar, tot i que els meus familiars els havien detingut per "rojos". Una altra vegada, també un feixista, a la fàbrica, em cità el local de Fa-

lange, Can Vich, on avui hi ha el mercat cobert, per a les 7 de la tarda. - en Guillem em mira, es passa la mà pel front i segueix- Abans de partir cap a Can Vich, devers les 7, vaig besar els nins i la dona, com si fora un comiat definitiu. Un cop al local de Falange, em vaig trobar amb un obrer d'esquerra que feia feina a Can Puig. Tots dos ens vàrem mirar amb mals pressentiments al cap. Res de bo no ens esperava. Ens varen passar a una estança presidida pel retrat d'en Franco i d'en José Antonio. Ens vàrem asseure en un banc sense dir res, i a poc a poc varen anar entrant treballadors d'ideologia esquerrana. En Periquet Siquier, vestit de falangista, es va asseure rera la taula, feia de secretari. la qual era presidida per en Guerreta, procurador. Tremolàvem d'ensurt. Però res del que temíem es va complir. Ens havien citat per discutir els jornals dels treballadors. Aleshores encara n'era vigent la LLei Largo Caballero, els comitès paritaris.

L'esbrinava d'esma el rostre d'en Guilm. La seva pell més aviat bruna, els ulls vius rera els vidres de les ulleres, el gest expressiu i la particular manera de dir les coses, de posar-hi l'accent.

- Vares passar fam tot d'una acabada la guerra?- li pregunt.

- Del 1940 al 1942 sí es va passar fam a Mallorca. De nit, amb alguns companys, partíem cap als horts de Sa Pobra

o Muro per a assolir patates, burlant la vigilància de la parella de la guàrdia civil. Qui no recorda també les cartilles de racionament? Malgrat el pànic que portàvem dintre per les venjances de caire personal, el silenci sepulcral en el treball, a les fàbriques, car no ens podíem refiar de ningú, les preguntes "¿Què li ha passat a en fulano?", els companys castigats a fer carreteres o desapareguts per sempre més, a entrada de fosc partíem a cercar subsistències per poder seguir vivint. Entre tots hi havia una gran solidaritat. Sovint passàvem tota la nit, a l'espera de les patates, a la serena, vora la foguerada. A trenc d'alba, amb les patates al sac, tapàvem el foc i tornàvem a Inca, a treballar.

Vam parlar d'altres coses, divagant, anant d'ací i d'allà. Dels 40 anys de franquisme i de silenci. Del canvi operat a Inca. De l'Ajuntament

governat per la dreta. De tantes i tantes coses que se'm fa impossible de sintetitzar.

- Quan morí en Franco, vaig sentir una inseguretat molt semblant que quan esclatà la guerra i n'ocupà el poder. Però el poble havia madurat, i res no va passar. Els anys de democràcia van transcórrer ràpidament i el PSOE guanyava per primera vegada en la història unes eleccions generals.- fa en Guillem i li espirigen els ulls d'emoció continguda.

- Què vares sentir aleshores?- li pregunt, com de rebot.

- No m'avergonyesc de confessar que vaig plorar quan guanyaren els socialistes a nivell d'Estat i a l'Ajuntament d'Alaró. Esper que pugui veure el triomf dels socialistes a Inca. Crec sincerament que tant a nivell d'illes com a Inca

s'ha de pactar amb el partit germà, el PSM, (en Guillem em confessa que el seu nét és del PSM) i més envant fer-ne del PSOE un partit confederal....

- També jo ho crec així, Guillem, però això no depèn ni de tu ni de mi.- li dic acomiadant-lo amb una abraçada al portal de casa meua, al carrer Major.

El carrer era desert. El cel s'havia asserenat i apareixia alt i asprívol, ensopegant només amb algunes clapes enfarinolades. Vaig guaitar fora, vaig davallar la porta de ferro, enrodillada, i un pensament inconclòs se m'atansà com un remolí de pols.....

JAUME ARMENGOL I COLL



-----0000-----

cada setmana té un **djous**

Enquesta sobre la situació del Constància

Hom creu que la situació actual del Constància és greu. Un dèficit de molts de milions que difícilment es podrà eixugar, si no es canvia de política. Altrament la situació esportiva és prou trista. El Constància en aquesta tercera divisió d'ínfima qualitat fa un trist paper que no es correspon amb el seu historial.

Tanmateix l'afecció minva de manera alarmanant. I el més greu és que molta de gent passa del Constància. El mal ve d'enrera. Els pocs èxits esportius han estat la causa de què l'afecionat no acudís al Camp Nou. Alguns fins i tot difícilment hi tornaran.

D'ençà unes temporades, les directives no han sabut muntar una infraestructura de futur i han abandonat la pedrera, autèntica taula de salvació per al Club.

Recordem que en les èpoques d'esplendor l'equip es basava en jugadors procedents del juvenil Constància o Sallista. Completant després el planter amb alguns jugadors de fora. Així, mitjançant algun transpàs s'aconseguia de salvar l'economia del Club.

Quants d'anys fa que de la pedrera inquera no ha sortit cap jugador de futur?. Quants de jugadors locals hi juguen actualment? Dos o tres, com a màxim. L'abandó de la pedrera ha estat total. A Inca hi ha tres



equips juvenils de no gaire qualitat. Com diuen alguns dels entrevistats, per què no és potència un sol equip juvenil amb un bon entrenador? Cal que el Constància munti una escola de futbol per tal d'esser el bressol de futurs futbolistes per al primer equip. Tenir-ne cura de la pedrera és la millor i més econòmica solució.

Inca-Revista ha demanat a afeccionats i exjugadors del Constància l'opinió sobre la situació i el futur del primer equip local.

Maties Tugores, exjugador del juvenil Sallista, Constància, Elx i Cadiz.

La situació del Constància fa molta pena.

Crec que tan sols hi ha una solució: la potenciació de la pedrera. Hi hauria d'haver un

sol equip juvenil que aconseguís els millors jugadors del Sallista, Bto. Ramon Llull i Juventut. Amb un bon entrenador, cada any sortirien tres o quatre jugadors que cobririen les despeses ocasionades. Els anys que el Constància anava bé era quan es duïen 5 o 6 jugadors de fora, molt bons, i els joves d'Inca i comarca, que el Sallista havia seleccionat, cobrien els altres llocs. Molts d'ells eren transpassats i es tornaven a captar ingressos per a tornar a invertir en la pedrera.

Joan Planas, exjugador del Constància i Ploblenc.

El nom del Constància s'arrossega tristament pels camps de la Tercera Divisió.

La solució és una qüestió de pedrera. No ha sortit cap jugador propiament de la pedrera

d'ençà molts de temps. Se l'ha de tenir esment mitjançant nous entrenadors. S'han de fitxar jugadors d'Inca i comarca. Recordem que en el Constància van formar-se jugadors de la comarca inquera. La illusió de molts de joves futbolistes de la comarca era arribar a debutar en l'equip inquer.

La Directiva s'ha de dedicar seriosament a les seves funcions, i n'ha d'entendre de futbol.

Maties Martorell, exjugador juvenil Constància i amateur Constància.

Crec que la situació del Constància ha tocat fons, tant en l'aspecte econòmic com en l'esportiu.

És trist recordar com fa uns anys la visita

del Constància era esperada amb expectació a tots els pobles de les Illes, donant un aire de festa als capvespres esportius i l'únic que aporta avui és una total INDIFERÈNCIA.

El C.D. Constància ha passat d'ésser un equip destacat a una equip comparsa.

Trobar el remei per aconseguir reverdir velles glòries tan sols seria possible si es disposàs de la vareta màgica. Intentar de col·locar al C.D. Constància a les portes de la primera divisió és una utopia.

Els temps han canviat. Abans, els diumenges tot Inca vibrava amb el seu equip. Als cafès, a les cantodanes del carrer Major. a l'hora de dinar els comentaris giraven en torn del partit.

L'èmfasi es posava en parlar dels Companys,

Corró, German, Salas, Garcia, Vergara. etc.; però ja no era el mateix quan s'anomenava els Llompart, Alzina, els Tugores, Corró fill, Figuerola, Nicolau, malgrat la gran qualitat que duïen a les botes. Però, i els d'ara? ¡Ni se'ls anomena!. Sovint es dubta del nom del jugadors quan surten al camp. No cal dir que molts antics fanàtics del Constància no saben ni el nom dels seus jugadors.

És clar que tornar a veure el Constància en el seu esplendor és una utopia. Però d'allò, a veure'l com un equip vulgar que es debat a la zona mitjana d'una descafeïnada i devaluada tercera divisió, hi ha un abisme.

El Constància pot i hi ha d'ésser un equip destacat de les Illes. No podrà ésser admirat, però almanco si respectat i temut.

CASH CUESTA

Todo en limpieza y perfumería a precios de almacén. Los mejores precios.

OFERTAS CONSTANTES

C/. Mancor, 31 - Tel. 50 47 15

INCA

Tintorería INCA

C/. Pau - 10 - 50 43 16

C/. Costitx - 7 - 50 10 35

INCA

Entrevista Pere Fullana

Després d'intentar accedir al claustre franciscà pítjant els timbres situats a l'entrada i no rebre contesta, vérem arribar un electricista que entrava cap a dins, i el seguïrem. Ja a dalt, cercàrem pels despatxos tancats, pels dormitoris. No contestà ningú, i, finalment, trobàrem al nostre entrevistat reunit amb tota la cúpula franciscana.

Llavors, ja dins el despatx, començarem la conversa amb el tòpic de la fitxa tècnica. Nom: Pere Fullana Puigserver, nascut a Algaida; data: 29 de juny de 1.959; tenc trenta anys, -professió- m'he dedicat sempre a estudiar, pràcticament des dels desset anys. Primer vaig estudiar al seminari, llavors a la universitat de Comillas, a Madrid, vaig fer el cursos de teologia per ser capellà. Després, en acabar, em vaig llicenciar en història eclesiàstica a Roma, i ara sóc llicenciat en història civil a la Universitat de les Illes Balears. Aquest és el meu gran hobby, bàsicament".

- Pere, com et qualifiques, capellà o esportista?

- Jo crec que les dues coses. Ser capellà avui en dia no només és dir missa, és fer moltes



altres coses. Per això sempre he estat un esportista, tota la meva vida, i pel fet de ser capellà no ho has de deixar, és una ximpleria. Jo el tenc molt superat, el paper del capellà!. No és el que havíem fet sempre, sinó seguir les normes d'avui dia. Sóc, en primer lloc, una persona normal. Tenc la meva professió i, com a tota persona, tenc els meus hobbies, les meves manies, com jugar a fútbol. Per a mi el fútbol no té un sentit d'apostolat, d'arribar a ser gent, d'ésser jo, de que em xiulin, que em peguin coces, que em tractin com a una persona més. Jo crec que un capellà és una persona més. Sóc un capellà que fa esport.

- Per què capellà?

- Perquè és el que dóna més sentit a la meva vida. Molta gent pot veure els altres aspectes de la meva vida perquè són

més públics. Ser capellà, desgraciadament, és el que fas dins una església, desgraciadament, el que fas dins el convent, el que fas amb una determinada gent, per una minoria. I, en canvi, el que fas en públic, quan ets al carrer, quan ets en un cafè, o en un bar, o vas a un camp de fútbol i et veu més gent, pareixes com a més important, però el que dóna sentit a la meva vida és ser capellà. No perquè em marqui més hores, sinó perquè ho duc a dedins. I això és el que visc. I pens que em fa feliç. L'intent d'arribar als altres. Sóc un cristià que és capellà, una missió entre els altres cristians. Però l'esport, molt important, no deixa de ser una cosa circumstancial.

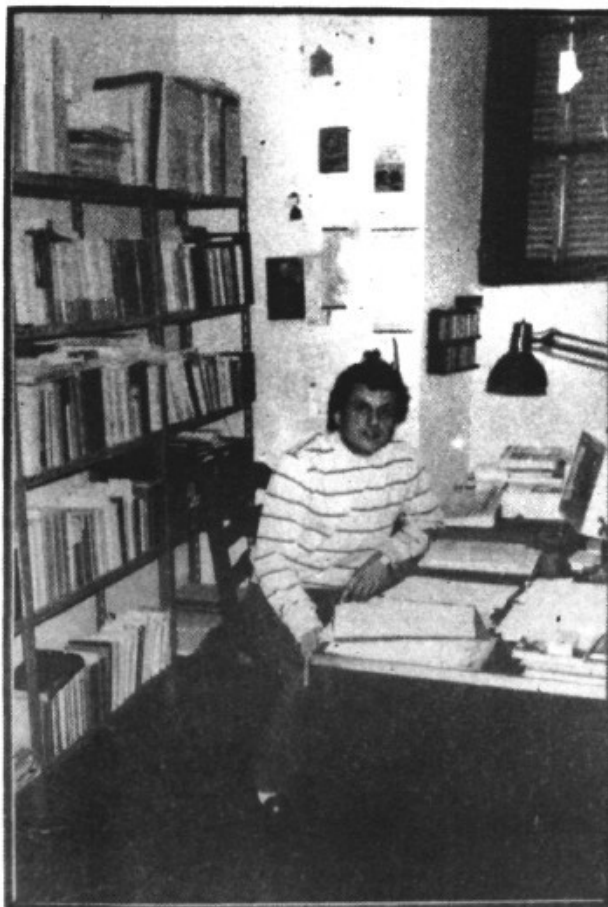
- Com va ser que et vares fer capellà?

- De jove et plan-

teges com has d'enfocar la teva vida, com l'has de viure, com seràs més feliç, com seràs més útil. Format dins una família molt catòlica, molt tradicional, molt de dretes, tant paterna com materna, he rebut aquesta fe, però no m'hi he sentit identificat totalment. Sempre he somniat que l'església ha de ser una cosa diferent. Ho vaig viure amb els meus amics, en els ambients en què em movia. La formació que vaig rebre em va ajudar a adonar-me que la vida era així. El fet d'estar cinc anys estudiant a Madrid, vivint en un barri obrer, com és el de Vallecas, en un moment d'efervescència política, em va donar la sensació de què aquí no només s'haurien de transformar les coses a nivell social, sinó a nivell profund de la gent, de què ser capellà era ser un més, que contribueix a millorar la situació, i que l'església o es modernitza i canvia o del contrari es convertirà en una rèmorà històrica, un museu que anirem a visitar com una cosa del passat, l'església no contribuirà en res a l'home actual.

- Per què l'església és tan tancada?

- Pens que l'església és una institució mala de moure, com tota institució de tradició excessivament llarga. Això és positiu perquè és una credencial. Vint segles d'existència, per algú és l'argument de què l'església és vertadera, però amb l'inconvenient de



viure segons les tradicions de vint segles. Costa molt moure-la. Hom té la sensació de que es fà ratlles dins l'aigua. Viure la dècada dels vuitanta en que es mira molt el passat, una època de moltes frustracions, de desil·lusions socials, polítiques de cara al futur de la joventut, de desencant de la gent que lluita des de baix. L'església posa molt de fre a moltes coses. La gent té por. L'església ara viu aquests moments gràcies a què l'església dels anys seixanta va tenir un concili transformador en un moment del començament del capitalisme, veient el futur amb l'esperança de poder transformar la doctrina i adaptar-la. Avui dia la gent que mana és com tota la gent política. Els polítics d'esquerres de fa vint anys

són ara conservadors que frenen els impulsos socials. Els mateixos cristians espanyols que fa trenta anys intentaren una transformació s'han apuntat al carro del poder. Hi ha molt de desencant de les forces vives, n'hi ha dins els sindicats, dins tots els ambients.

- Has dit que no creus en els capellans, l'església...?

- Jo record que això ho vaig dir en una homilia un poc agressiva. Tenia un sentit dins un contexte que ara voldria matitzar. La Fe es fonamenta en Déu, en Jesucrist, i el pecat de molts cristians és que han posat la Fe damunt les persones. Els capellans son persones que quan han fallat han can-

viat de manera de pensar, la Fe se n'anat per avall. Jesucrist no diu que hagin de creure en aquests homes, si no en Déu.

- Què té motivà a seguir l'ordre francescana i no una altra?

- Jo abans de conèixer els francescans vaig estudiar a Lluc i vaig conèixer altres frares, altres formacions religioses. Jo tenc una formació jesuítica. He estudiat amb ells, i són els meus ídols. També em sent molt identificat amb l'estil de Sant Francesc de fer-se amb el poble, de connectar amb la gent. Entre nosaltres hi ha l'esperit d'ésser popular. Sant Francesc va ésser un innovador en el seu temps. Ara ens costa molt entredre-lo.

- Des de quan practiques el fútbol?

- Des de sempre. Abans d'anar-me'n a Madrid o a Roma, ja jugava en els equips inferiors de l'Algaida. L'esport ha estat per mi una cosa molt vital, m'ha ajudat físicament a poder rendir

el màxim. Un gust i necessitat. A Roma no vaig tenir possibilitats de jugar a fútbol, però em vaig recórrer tota Roma en calçons curts, participant en totes les maratons populars.

- Què aporta un religiós com tú dins un esport de conjunt com el que practiques?

- Era conscient l'any vuitanta-quatre que l'Algaida era un equip agressiu i a mi em serví per dialogar amb els jugadors, calmar la gent i canviar aquesta imatge. Personalment he creat algun conflicte als àrbitres que saben que són capellà. El fútbol és un esport de conjunt, però fet d'individualitats.

- Què fa un capellà com tu quan sent flastomies dirigides a un company d'equip o a tu mateix. ET senyes?

- La darrera fou diumenge passat dins Santa Eugènia quan em vaig llansar als peus d'un jugador. Algú del públic es dirigí a mi pel fet de ser capellà. Mai no he perdut els papers en un camp de fútbol. Em fa

gràcia més que ràbia que se fiquin en mi. Una altra anècdota em succió a S'Alqueria Blanca. Vaig fer una falta, i la gent de la vora diguè "si aquest és el bon allot com seran els altres". Quan s'acaba el partit, finalitza la història.

- Quin secret té en Pere Fullana per ser un reclam per la juventut?

- Crec que és més una qüestió de caràcter. He intentat ser molt normal i donar l'imatge de què sóc com ells, fins i tot que en segons quines coses ets més exagerat que ells i llavors volen imitar-te. Ser un al·licient per als joves.

- En quina situació es troba l'església a Mallorca?

- A Mallorca vivim un moment dolç, encara que els mallorquins ens queixam sempre. Vivim un moment d'economia fàcil, entre cometes. La juventut viu comodament. Els seus pares els ho donen tot fet. Per exemple, la diferència entre Madrid i Mallorca és que un jove a Vallecas a ca seva no hi pot estar, ja que té pocs

LLORENÇ VIVES I MIR
ANTONI VIVES I MIR



GABINET
D'ESTUDIS TÈCNICS
I D'ASSESSORAMENT
EMPRESARIAL I FISCAL

CARRER MAJOR, 20
TELÈFON 50 49 88 - 07300 INCA

S'ESCAIRE DISCOTECA
INCA

discoteca
s'escaire

ABIERTO CADA DIA

BAJOS BAR SA PUNTA C/ RENTADOR S/N

mitjans. S'educa al carrer. Aquí al carrer només s'hi passa uns moments i és a casa a on s'hi està molt bé.

- Una qüestió obligada, que no vull deixar escapar. Per què els joves d'avui no es fan en nombre major capellans?

- Hi ha hagut dues èpoques. Una que ser capellà vestia, i una altra que ser alguna cosa era passar de l'església. Crec que hi ha molta gent que accepta Déu, però que hi creu n'hi ha molt poca. La gent cerca la manera de viure aquesta creença. El difícil és ser ateu. La joventut té les idees molt embullades.

- Ets partidari, Pere, de que els capellans es puguin casar?

- Jo no sóc partidari ni d'una cosa ni de l'altra, en un principi. No em vull manifestar. Ara bé l'església s'hau-



ria de plantejar molt seriosament aquest tema. -I la dona?- El paper de la dona és més clar. En el nostre món s'han donat moltes passes cap, a la igualtat, però és clar que no és total, la igualtat a l'església li costarà més acceptar una dona-capellà, que un capellà casat. L'Església és una institució molt masculista. El darrer col·lectiu que li queda és el de

la tercera edat. La generació de dones de la meua edat ja no anirà a missa.

- Com t'agrada que t'anomenin, Pare, Capellà ...

- Pere, i de fet la gent em diu així. L'altra dia vengué un pare demanant per al Pare Fullana, i un allot contestà que no era aquí.

Pere Castelló Bergas.




FÀBRICA D'ARTICLES DE PELL

guants
bosses
peces de vestit
i marroquineria en general

Gran Via de Colón
INCA
Telèfon 50-19 00

CÉNTRO DE RECONOCIMIENTO



MEDICO PSICOLOGICO

MOYA - TORRANDELL

CERTIFICADOS CARNET DE CONDUCIR Y PERMISO DE ARMAS

Formentor, 11 - 1.º (PLAZA DEL GANADO)
Tel. 50 57 15 (Façil Aparcamiento)

I N C A

Clavells

can Llorens Rigol



Carretera Palma Inca.
Teléfono - 50 46 90

Calzados HERRERA

LES OFRECE:

Últimas modas al mejor precio y su gran surtido en zapatos de piel y deportivos.

LOS JUEVES EN EL
MERCADO DE LA
PLAZA DE ESPAÑA.

Gran Vía de Colón, 183 - Tel. 50 36 96 INCA-Mallorca

50
ANIVERSARIO

Canon

COPIADORAS - CALCULADORAS - M.E.E. - FAX

AVDA. CIUTAT DE LLOMPOC, 146
antes: GRAN VIA COLON.
TEL. 505391 - FAX. 505125
INCA

Peluquería Señoras

JUANITA

C/. Son Net, 70 - Tel. 50 10 69 - INCA



VILANOVA

PAPELERIA Y LIBRERIA INFORMATICA Y MUEBLES OFICINA
Costa y Llobera, 208 Hostals, 47
☎ 502880 07300 INCA ☎ 504229

ENTREVISTA publicitari

A Inca s'ha instal·lat al carrer General Luque, número 126-132, una nova empresa denominada "ORFEO, INGENIERIA Y SISTEMAS, S.A." pertanyent al Grup "ORFEO".

L'altre dia parlarem amb el seu administrador, D. Gustavo Vicente Monfiglio, que ens explicà les característiques d'aquesta nova empresa.

-Quins són els orígens d'Orfeo?

- Fa 25 anys que funciona el Grup Orfeo. Don Pere Rotger fou el primer que va introduir els extintors Orfeo a la comarca d'Inca. I al cap d'uns anys es va veure la necessitat de crear una nova empresa pertanyent al Grup, però completament nova.

-Perquè es va decidir la seva ubicació a Inca?

- A la zona d'Inca, els extintors Orfeo ja eren coneguts. Degut a la bona acceptació als productes Orfeo s'ha escollit Inca per muntar-hi la seva seu central a Balears.

-A què es dedicarà "Orfeo, Ingeniería i Sistemas, S.A."?

- Aquesta empresa té com objectius servir totes i cada una de les necessitats en el capítol de seguretat, basant-se en la captació de mà d'obra d'Inca.

En concret: Instal·lacions, projectes i subministraments de seguretat; Protecció Personal; Senyalització; anti-robatori; complements industrials; Contra-incendis (Sistemes fixos, equips portàtils, i Protecció Passiva)...

-No creu que serà una intromissió pels professionals que ja estan integrats a Inca?

- No; precisament, "Orfeo, Ingeniería y Sistemas, S.A." neix no com una competència als distints professionals d'Inca sinó que neix per centralitzar la distinta mà d'obra d'Inca i poder arribar a oferir uns serveis més professionals en obres molt importants.

Es a dir, si alguna empresa necessita una múltiple i complexa ins-

tal·lació, tècnicament, mitjançant la nostra organització, unificarem la mà d'obra professional d'Inca (de la qual hem trobat excel·lent suport), per assolir competitivament nous horitzons en totes les Balears.

Ens acomiadam d'ell desitjant-li sort amb aquesta nova empresa inquera que tindrà a la direcció abans esmentada una exposició permanent dels seus productes, esperant que, en la seva acció es creïn nous llocs de treball reals en un temps en que l'atur és notícia. Vet aquí la contra-notícia de la qual en som portadors per oferiment del Sr. Vicente.

Al començament d'un any nou ple de desitjos de pau i vertadera prosperitat, desitjam així mateix que notícies com aquesta es repeteixin amb assiduitat.

B. SEGUI.



ORFEO

ingeniería y sistemas s.a.

INSTALACIONES, PROYECTOS Y SUMINISTROS DE SEGURIDAD.
TODO UN EQUIPO DE PROFESIONALES A SU SERVICIO.

GRAL. LUQUE, 126 - 132

TFNO. 504339 - 503446

Passatemps

1.- Cercar deu noms de carrers, avingudes i places d'Inca.

2.- Amb la darrera lletra de nou dels noms i la primera de s'altre es pot formar el nom d'un personatge famós, molt covegut a la comarca d'Inca.

R	X	Y	S	.	E	R	I	A	R	E	P	A
V	E	M	C	C	B	N	U	Ó	Ò	C	S	
I	M	I	L	L	J	É	F	D	R	O	R	
N	Y	Q	S	P	Q	R	T	O	V	B	E	
L	L	U	F	C	L	T	L	D	N	E	T	
Ç	O	E	M	N	A	L	U	M	I	N	N	
O	G	L	X	Í	A	T	V	Y	M	H	E	
C	R	D	A	M	X	O	Ò	O	I	A	I	
R	E	U	L	A	T	E	B	L	C	L	R	
A	G	R	O	J	V	Í	M	À	I	B	O	
B	A	A	C	E	G	D	À	É	E	C	N	
M	L	N	G	J	L	R	N	B	A	R	S	
P	I	V	A	R	F	A	N	R	O	B	N	
N	Í	Ú	M	H	X	J	I	M	A	C	Y	
S	A	N	T	D	O	M	I	Ñ	G	O	I	

Tu te vares avanar
que em feies lo que volies.
Èren ganes que en tenies,
i no hi vares arribar! **A**

Tu vas citat i posat,
segons veig, en so parlar!
¿Que et penses que en festejar
ja diuen sa veritat? **Cons**

Tu venies a sa casa
com enamorat volgut.
Jo et tenia entretengut
perque havia d'anar a **Eluc**;
passava falta d'un ruc,
i tu me servires d'ase. **In**

Una dona m'ha dit 'vui
si volia esser es seu genre:
que, si té sa fia tenra,
ja la posarà en remui. **Alc**

Una dona veia veia
que tenia nou-cents anys
se va casar amb un jove
que en tenia mil i tants. **Mar**

Una fadrina brodava,
llavò ho tornava desfer,
per tenir feina que fer
quan s'estimat hi anava. **Pob**

Una fadrina demana
adesiara un fadrí,
i, com li ha dit que sí,
cerca raons i l'engana. **Mont**

Una fadrina ha d'esser
callada com un confés,
emperò tu ralles més
que un papagai, i dic ver. **Bany**

Una fadrina rentava
sa cara a s'enamorat
amb un pedaç mascarar,
i ell no se n'adonava. **Si**

PERELLÓ AUTOESCUELA

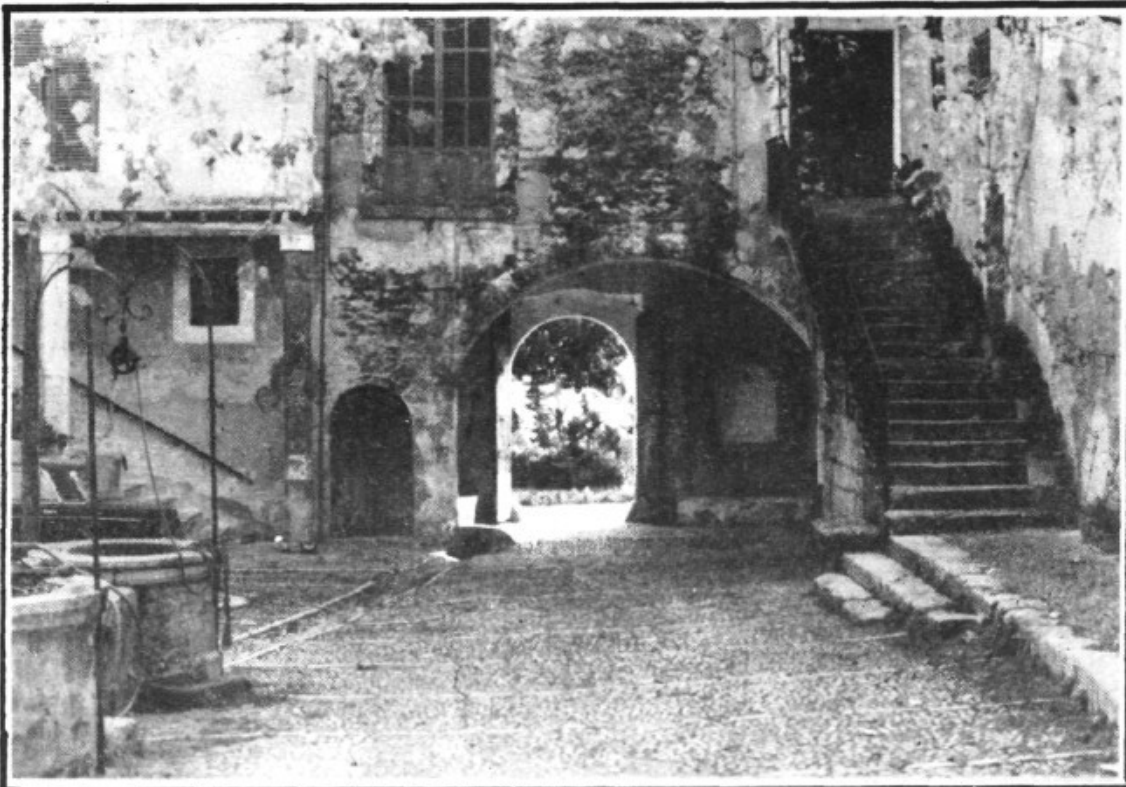
Preparación para la obtención del los permisos de la clase:

A1, A2, B1, B2, y C1 (Camión)

Clases TEORICAS y PRACTICAS durante todo el día

Bisbe Llompart, 111 Entlº. Tel. 50 28 64. INCA

TEMPS ENRERA



Son
Fuster
C

BAR LLABRES

ESPECIALITAT EN TAPES VARIADES

C/aca Santa Maria la Major

INCA



MOTO SERVICIO HORRACH
AGENCIA OFICIAL YAMAHA

LO NUESTRO SON LAS MOTOS. SERVICIOS OFICIALES: MOTO GUZZI, BENELLI VESPA, VESPINO, GILERA, MOBYLETTE, DERBI APRILIA, PUCH.

REPARACION DE MOTOCICLETAS Y VELOMOTORES

AVDA. JAIME I, Nº 94 TEL: 50.05.22
07300 - INCA (MALLORCA)

Cooperativa Pagesa de Mallorca



Avinguda dels Reis Catòlics, 53

INCA Mallorca Tel 503124

Guarderia Sol Txint

General Luque, 85 (esq. Torreta) - Tel. 500223

INCA

NUEVO CAJERO AUTOMATICO EN INCA

Para un mejor servicio a nuestros clientes, hemos incorporado a nuestra red de Cajeros Automáticos Tarjeta "SA NOSTRA", un nuevo cajero en:

Inca
C/ Jaime Armengol, 69



CAJA DE BALEARES
"SA NOSTRA"

COMODA, FACIL, SEGURA, RAPIDA, ACTUAL.



¡ GRACIAS INCA !

Al iniciarse un nuevo año, tenemos la imperiosa necesidad de agradecer muchas cosas.

— NO SOLO CON TRABAJO ES POSIBLE ALCANZAR LOGROS —

El apoyo de Hombres, Empresas, Trabajadores y la calurosa acogida de INCA con su personalidad, nos han hecho sentir firmes nuestros pasos.

Junto a este 1989 emprendemos una nueva marcha, con el humilde deseo de acompañar el desarrollo de esta ciudad.

¡ POR UDS. !

¡ POR INCA !

¡ FELICIDADES !



ORFEO

MOLTS

D'ANNYS

ORFEO BALEARES

Deleg. Of. de Extintores Orfeo s.a.

Miguel Biselloch, n.º 22

Teléfono 50 43 65

ORFEO INGENIERIA Y SISTEMAS S.A.

General Luque, 126 - 132

Teléfono. 50 43 39 - 50 34 46